

TAK JSEM TADY

Vedro jak debil a některý lidi chodí v džínách a svetru. Evka mi říkala, že se jí potí nos. Mně se taky potí nos. A pak úplně všechno ostatní. Potí se mi nos, potí se mi nehty na prstech u nohou, potí se mi řetízek na krku a už jsem si všimla, že se mi potí i kapky potu na čele. Takže jsem ve volným čase zavřená ve svém apartmánu a lituju lidi, co chodí venku po ulici. Zatím jsem tu moc nepobyla, to je pravda, ale už jsem si svůj pokojíček vyšperkovala k obrazu svému. Za osmačtyřicet hodin jsem už stihla narvat odpadkový koš, noční stolek je obklopen obaly od jídla a špinavým nádobím a na toaletním stolku nechybí použité odličovací tamponky. Prostě skoro jako doma.

Dneska jsme absolvovali první training day v hlavním sídle. Je nás patnáct ve skupině, patnáct národností a až na jednu holku, kterou nesnáším od okamžiku, kdy otevřela tu svoji kušnu, jsou všichni velice sympatičtí a milí. Třináct holek a dva kluci je tak akorát, bych řekla. Měli jsme přinést nějakou osobní věc, která nám připomíná domov, a já si chtěla vzít plyšovýho pejska Manga od miláčka, kterej vypadá jako pravej a já ho pořád hladím a mluvím na něj, a tak jsem se rozhodla, že si ho radši nevezmu, protože jsem nechtěla, aby si o mně povídali jako o „that crazy girl with the dog“. Takže jsem neměla nic, ale protože jsem trošku hrotička, tak už jsem v hlavě vymejšlela scénáře, jak se mě před plným sálem zeptají, co jsem donesla, a já řeknu, že nic, a oni mi dají speech o tom, že jsem nečetla manuál a že to neberu zodpovědně, a že jestli tady nechci být, tak támhle jsou dveře, a já se rozbřečím a pojedu domů. Měla jsem teda backup plán, že až se tohle stane, tak vytáhnu třeba český pade, co mám v peněžence, a řeknu jim příběh o tom, jak jsem tuto vzácnou minci dostala od svého dědečka, který ji dostal zase od svého

a tak dále až do druhohor. Oni ví stejně hovno o nějakým českým pádu, který mi zbylo z posledních peněz, když jsem si na letišti kupovala high quality magazine (Elle).

Naštěstí na můj geniálně promyšlený plán nedošlo a místo toho si čtyři poctivci z naší skupiny donesli opravdové talismany z domova a věnovali jsme se jim. Jedna holka z Thajska donesla tradiční thajskou ručně vyšívanou sukni, kterou prej nosí jenom na ty nejvzácnější příležitosti. Tak jsem si ji chtěla prohlídnout a spadla mi hned na zem a ještě jsem si ni šlápla. No klasika. Číňanka měla nějaký tradiční karty, Bulhar kartičku na kola, a toho supr podezřívám z toho, že měl stejnej plán jako já a chtěl se jenom předvádět. A pak tu byl kluk s rybičkou. Rybička byla dřevěná a ručně malovaná od jeho maminky, která mu ji věnovala, aby mu vždy připomínala domov a moře, u kterého Argentinec vyrůstal. Vyprávěl to tak dojemně, že se musel odmlčet, aby spolknul knedlík v krku, a já dělala, že si zavazuju tkaničku u lodiček, abych si utřela slzu do rukávu. Jinak mám dvě největší kámošky – jednu z JAR a druhou z Irska. Nevím, jestli tomu chtěl osud, nebo to, že jsem seděla mezi nima, ale docela jsme se skamarádily. Ta z Afriky měla hrozně divně namalovaný obočí a já na to musela pořád koukat a taky mě fascinovalo, jak na všechno říká „Jhóó“. Asi to znamená yes v jihoafričtině. No, den utekl celkem rychle, všichni tam umírali na únavu, ale já mám trénink z Holiday Innu, takže mě nějaký vstávání v pět a osm hodin „práce“ rozhodně nezabije. Nicméně mě z lodiček tak bolely nohy, že jsem chodila, jak kdybych měla v zadku pravítko, a už jsem se taky dost těšila „domů“.

A zde přichází highlight dne. Přišel týpek mi zapojit internet. Včera jsem se jako správná světačka vydala do neznáma a jako frajerka jsem si hned sjednala smlouvu u nějaký company, co provozuje internet. Neohroženě jsem vstoupila na pobočku, která je asi osmnáct metrů od vcho-

du do mé vily, a byla jsem odhodlaná smlouvat o ceně. Byla jsem tam jediná ženská kromě asistentky, co se mě ujala. Byla z nějaký asijský země, který všechny strkám do jednoho pytle, a rozuměla jsem jí každý sedmý slovo. Bylo mi furt tak trapný se ptát cože, že jsem se jenom dívala, jak se jí klepe knír, když mluví, a na všechno kejvala. Na konci jsem se jí zeptala, jestli je to nejlevnější, co mi může nabídnout, a ona mě ujistila, že všichni od nás z baráku mají tenhle internet a že platí stejně. No takže dneska mi šestkrát volali další Asiati, kterým jsem vůbec nerozuměla, a domluvili jsme se, že přijdou v půl pátý. V šest tu byl jak na koni Ind, kterej mi říkal za každou větou madam (ha, karta se obrátila) a kterému jsem nalila sklenici vody a on ji vypil asi za vteřinu a řekl „thank you very much madam it is so kind of you“. Takže jsem udělala dobrej skutek a mohla jsem ho začít buzerovat s wifinou. No nebudu to prodlužovat, byl tu hodinu, internet zapojil, běží mi, donesl mi telefon, kterej jsem nechtěla, a mám super výhodný balíček programů na televizi, kterou nemám. Píšu Evce, že už mám internet a že platím 330 AED, a ona mi za vteřinu napíše, že už má taky internet a že platí 130. Tak to mi polej záda sračkama. Ale mám internet, jsem šťastná a stěžovat si půjdu někdy ke konci týdne, že chci taky internet, jako má Eva, a že nějaký balíček si můžou nabouchat. A jestli mi ho nedají, pošlu na ně psa!

MĚLA BYCH SE UČIT

Mám už konečně spolubydlící, přijela minulý týden ve čtvrtek a jmenuje se Biljana. Je ze Srbska, váží asi sedmnáct kilo a je strašně moc milá. Je tak moc miloučká, že když jedla jogurt, přišla ke mně do pokoje se zeptat, jestli nechci půlku nechat (toho samýho jogurtu v tom malým kelímku). Nechtěla jsem, ale už jsem jí potají snědla nějaký jídlo, když jsem sama žádný neměla, jak se od správný spolubydlící sluší a patří. Biljana je ale tak hodná, že kdyby to zjistila, tak se mi ještě asi přijde omluvit, že toho nekoupila víc a že mám kvůli ní vlastně hlad. Minule jsem se vzbudila a dokonce mi udělala snídani. Prej typicky srbskou – což teda nechápu, vzhledem k tomu, že obvod jejího pasu se rovná obvodu mého zápěstí, protože jsem na talíři měla asi půl kila na kostičky nakrájenýho špeku a bílou housku. No chutnalo mi to, né že né, ale měla jsem trochu špatný svědomí, když jsem to všechno snědla a pak jsem ještě dojedla to, co zbylo na talíři po ní. Slíbila jsem jí, že příště něco udělám já. Udělala jsem tak maximálně bordel, za kterej se jí každěj den omlouvám a slibuju, že to druhej den uklidím. Ale když mi předevčirem napsala zprávu, ať se večer hezky bavím a že mám na plotně večeri, tak už jsem si řekla, že nemůžu bejt nenažraná vyžírka, a uklidila jsem, a ještě jsem jí koupila mangovej jogurt a mandlovej croissant k snídani. A nic z toho jsem jí nesnědla.

Takže takhle my se spolu máme fajn. Akorát se tu spolu moc neohřejem, protože Biljaně přijede za tři měsíce manžel a pochopitelně se budou stěhovat někam spolu. Dost mě to mrzí, protože ji mám ráda a určitě místo ní přijde nějaká vymletá imbecilka, co mi bude jíst jídlo a dělat akorát bordel.

Ostatní lidi jsou taky dost v pohodě, hlavně v tý naší

skupině, s holkama už obrážíme hospody a smějeme se debilním vtipům a samozřejmě pomlouváme všechny ostatní holky, jak jsou hnusný a debilní. Nezapomínáme na klasická témata jako „já jsem tak tlustá“, „ty jsi kráva, a kde, prosimtě, podívej se na mě“, „no to určitě, ty tam nic nemáš, podívej se na mě, prosimtě“ a za tím samozřejmě hned následuje „ježiš, já mám dneska nechutný vlasy“, „nene, vždyť ti to sluší, já mám úplně příšerný a mastný vlasy“ a tak dále donekonečna, asi to nemusím rozvádět, každá holka a každý kluk, kterej s holkou strávil víc jak dvě minuty v jedné místnosti, tohle velmi dobře zná.

Jsem tu už přes dva týdny a musím říct, že mi přijde, jako bych tu byla tak dva měsíce minimálně. Hrozně rychle to utíká, což je dobře, protože trénink je sice zatím celkem zábavnej a zajímavěj, ale všichni se neskutečně těšíme, až budeme lítat, a taky se nám všem stýská a chceme mít těch osm týdnů už za sebou. Taky je fajn, že až skončíme trénink, tak bude konec září/začátek října a to už bude počasí natolik rozumné, že budu moct jít třeba po ulici bez toho, abych za sebou nechávala mastný fleky a abych každý čtyři kroky nadávala „ty vole, to je vedro, ježiš, to je takový vedro“. Taky si nebudu muset třeba neustále čichat k podpaží, jestli smrdím (a smrdím). Navíc všichni samozřejmě plánujou návštěvy boyfriendů a girlfriendů a rodiny a kámíků a všech vyžírků, co se chtěj ohřát v Dubaji u moře, a to bude naprosto ideální čas.

Musím se strašně moc učit, a vzhledem k tomu, že mi má akademická kariéra zatím přinesla tři tituly před jménem a dva za jménem, tak mi to jde jak po másle.

Další důležité události v kostce:

Utratila jsem spoustu peněz za jídlo a chlást.

Jela jsem tu sama poprvý metrem a navštívila Dubai Mall.

Ztratila jsem se v Dubai Mall.

Na cestě z Dubai Mall jsem vystoupila na stanici, na který